

(Vzpomínkové vyprávění volně zapsala 21.9. 1987 Anna Benešová)

Má matka se jmenovala Anastázie Serinková, mí sourozenci Alois, Karel Eduard, Anna a Antonie. Bydlili jsme v Plzni, Jateční 45. Všichni mí sourozenci měli již děti.

V r. 1942 já i má celá rodina jsme byli zahrnutí do školy v Plzni, odtud nás dali na transport do lágru Lety, okr. Písek. Byl to sběrný lágr, kde nás fotografovali a dělali otisky prstů, záznamy též prováděli.

Zjara nás z Let u Písku transportovali vlakem do Osvětima, ovšem žádný z vězňů jsme nevěděli, kam nás vlastně vezou, to jsme se dozvěděli až později. 1) V jednom vagóně bylo asi 80 lidí, mezi námi byly i děti. Doprovázela nás česká policie a ta nás předala německé policii. Prádlo jsme žádné neměli, jen co jsme měli na sobě, žádné jídlo ani pití. Žádné jídlo jsme nikdo nedostal ani neměl, děti plakaly žízni a hlady.

Do Osvětima jsme přijeli asi v 11.00 dopoledne. Němci nás vyhnali z vagónů a naháněli do aut. Nikdo z nás nevěděl, kam nás ženou. Bylo slyšet pláč a nářek. Z nádraží nás odvezli, ta cesta netrvala dlouho. Vystoupili jsme u dvou bran.

Nahnali nás na blok, kde byla karanténa. Tam nám tetovali čísla a nahnali nás do spalovny, kde nám dali vězeňský oděv s číslem a dřeváky. Na karanténě jsme byli tři týdny.

Mně v té době bylo dvacet let. Měla jsem hrozný strach, protože ani já, ani žádný z nás nevěděl, co nás čeká druhý den. Já jsem byla na bloku č. 22. 2) Tam nebylo žádné vytápění. Byly tam udělané palandy o třech postelích, ale spali jsme povětšinou spolu, protože nebyly deky na přikrytí. Spaly mezi námi i děti. Na konci bloku byly dřevěné záchody. Okna tam byla malá a málo.

Štubáci byli německé národnosti, ale též české. Ale též nám dělali vězni na bloku, říkalo se jim káповé. Byly tam vězněny české ženy, které nám dělaly na bloku káповky. 3) Velice nás mlátily. Mohu říci, že více než Němci.

Apel trval hodinu až dvě hodiny. Nemocní nestáli. Stály tam i ženy, které měly u sebe děti, s dětmi. Ostatní děti stály apel asi od deseti let. Němci nás jednou nahnali ven, kdy byl velký mráz, a tam jsme museli klečet dvě hodiny před apelem.

K snídani jsme k jídlu dostali černé kafe a chleba. Po práci jsme dostali ajntopf a tři brambory. Večer polévku. Chleba jsme si většinou nechávali na večer. Já jsem nedostala žádný balíček, protože moje celá rodina byla v koncentračním táboře v Osvětimi. Někteří vězni měli balíčky, ale málo. Vězňové měli hlad a byli podvyživení. Já si vzpomínám, že jsem několikrát sbírala na hnoji šlupky z brambor do plechovky a na ohni si je ovařila. Byl tam velký hlad.

V lágru byl hodně tyfus, svrab, souchotiny. Vězni neměli léky. Dostávali jsme injekce, nikdo nevěděl, co byly zač. Úmrtnost byla vysoká. Nechávali jsme nebožtíky na bloku i tři dny a brali jsme na ně příděly. Po třech dnech jsme ohlásili úmrtnost! V Osvětimi zahynula moje matka, byla spálená, moje sestry Anna i Antonie a osm dětí a moji bratři Karel a Eduard. Mého bratra Eduarda, protože už pro hlad nemohl

pracovat, Němci ubili. Vrátil se pouze jeden bratr, Alois.

Každý vězeň věděl o plynových komorách a o spalovně bez rozdílu národnosti, Židi, Poláci, Češi, Cikáni, sovětské lidi, ale i Němci. Protože každý vězeň věděl o plynových komorách, bál se příštího dne. Pro mě byl nejstrašnější a bolestný den, když jsem slyšela vyvolávat číslo mé matky na spálení. Prosila jsem, aby mě k ní Němec pustil, ale marně. Více jsem moji matku neviděla, jen jsem slyšela křik a pláč. Druhý den jsem přišla i o mé sestry a postupně o mé bratry.

Týž den mě znovu ostříhali a oholili a zahnali nás se koupat k mužům. Když jsem to odmítla, zbili mě.

Když vězeň utekl, příbuzní se k němu nehlásili. Když ho chytili, mučili ho.

Tam se nedalo nic ukrást, ani se nekradlo. Hádky i rvačky tam byly, že druhý snědl chleba anebo brambory.

Já jsem prošla Osvětim a další tábory. V Lipsku jsem pracovala v továrně, kde se vyráběly náboje. V Lazebriku jsem pracovala v lomu. Když už jsme v tom lomu nemohly, poslali Němci na nás psy a zbili nás bejčáky. Všude jsem pracovala dvanáct hodin. V Buchenwaldu jsme nakládali náboje. V Litenberku jsem byla naposled, kde jsme stříhali plech na letadla. Vlastně mi transporty zachránily život, ovšem v Litenberku jsme měli jít na spálení, bylo nás 120, já byla sedmá řada, kdy Hitler vydal rozkaz, kdo je mladý a schopný práce, tak aby šel pracovat. 4)

Přesně se nepamatuji čas, kdy jsme byli osvobozeni, ale vím, že 3. 5. 1945 velitel německé armády křičel, že je zle a pustil nás. Všichni úplně zbaveni smyslů jsme utíkali k moři, Němci po nás stříleli, někteří zůstali v elektrických drátech, a utíkali jsme na Berlín. Nemocní tam zůstali, bylo jich hodně, i děti mezi nimi.

Z Berlína jsme šli pěšky čtyři dni, vždy v noci, na Prahu. Když jsme se dostali do České Lípy, nemohli jsme jít do Prahy, protože tam se bojovalo. Dost spoluvězňů umřelo. Vim pouze o dvou ženách, které se vrátily, Marii Nedvědové a Alžbětě Danielové.

Nerada vzpomínám na utrpení a bolest, která byla v Osvětimi. Po příchodu z Osvětimi jsem byla dlouhý čas nemocná a nebyla jsem nikdy schopna pracovat. Jsem plně invalidní, neboť jsem si přivodila nemoc i následky z koncentračního tábora. Tam bylo opravdu mnoho utrpení, mnoho mých přátel Němci zabili.

1) Transport 7.5. 1943.

2) Ve skutečnosti zůstával blok 22 zpočátku volný a později v něm byla zřízena táborová nemocnice. Čeští Romové byli umístěni v blocích 21, 23 a 25 na opačné straně táborové silnice.

3) Pamětnice má na mysli vězeňské funkcionářky koncentračního tábora v Ravensbrücku. V cikánském táboře vězeňkyně funkci kápů vykonávaly výjimečně.

4) Do koncentračního tábora v Ravensbrücku byla transportována 24. 5. 1944 a odtud byla postupně nasazována do poboček tohoto tábora: v Lipsku-Schonefeldu a v Tauše (kam byla přemístěna přes koncentrační tábor v Buchenwaldu) pracovala v továrně Hasag-Munitionswerke H. Schneider A. G. a ve Wittenberku v továrně Lingerwerke.

(Převzato z Nečas, C.: Nemůžeme zapomenout. Našti bisteras. Olomouc 1994.)